

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

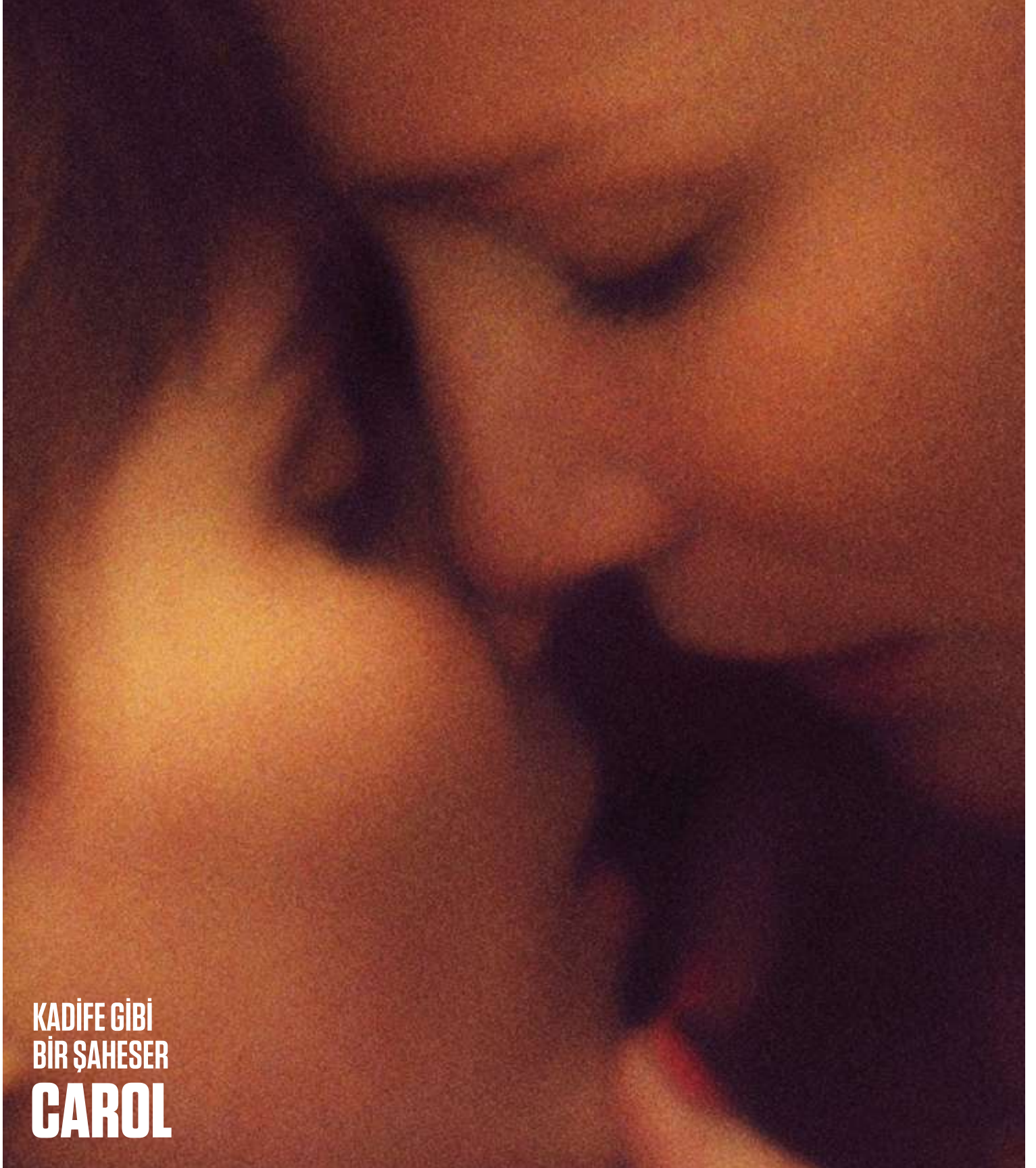
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KADİFE GİBİ
BİR ŞAHESER
CAROL

6 DALDA OSCAR® ADAYI

5 DALDA ALTIN KÜRE® ADAYI

BAZI İNSANLAR

OSCAR® ÖDÜLLÜ

CATE BLANCHETT

OSCAR® ADAYI

ROONEY MARA

CAROL

HAYATINIZI SONSUZA DEK DEĞİŞTİRİR

SİNEMALARDA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

fabula

GOLDCREST

HartWay

INGENIOUS

ALTIN KÜRE

OSCAR

STUDIOCANAL

Diogenes

FILM4

bij

ARKA PENCERE’NİN

“HITCHCOCK/TRUFFAUT”SU

ALFRED HITCHCOCK’UN ADINI ‘YEDİNCİ SANATIN USTALARI’ ARASINA YAZDIRMASI BİR YANA, YAYIMLANDIĞINDAN BU YANA SİNEMAYLA İLGİLENEN HERKESİN (HERKES DİYEREK ABARTIYORUZ BELKİ AMA BUNU HAK EDİYOR) YOL HARİTASINI DEĞİŞTİREN/DÖNÜŞTÜREN ‘O’ kitabın filmi çekildi biliyorsunuz. Kendisi de bir sinema yazarı olan Kent Jones’un yönettiği “Hitchcock/Truffaut”, François Truffaut’nun üstatla yaptığı uzun söyleşinin ‘tortu’suyla ilgileniyor daha çok. Çünkü böyle bir ‘eser’in etkilerinin ucu bucağı yok!

Memlekete Fabula Films sayesinde gelen, ilk gösterimi İstanbul Film Festivali’nde yapılacak, Mayıs ayında da ticari gösterime girecek olan “Hitchcock/Truffaut” için Soho House’da bir de ‘özel gösterim’ düzenlendi geçtiğimiz salı akşamı. Arka Pencere’nin de bu organizasyonda ‘taraf’lar’dan biri olması kadar doğal bir şey yoktu, oldu da. Cannes’da Hitchcock’la söyleşi yapma ayrıcalığına erişen meslek büyüğümüz Atilla Dorsay da oradaydı ve bu müthiş deneyimi tatlı diliyle enfes bir şekilde aktardı bize. Söyleşiden bazı bölümleri de okuyarak zenginleştirdiği konuşmasında, Hitchcock’la yüz yüze

gelmiş olmanın heyecanını hâlâ yaşadığı apaçık belli oluyordu. Kim heyecanlanmaz ki! Biz olsaydık çıldırırdık muhtemelen!

Zamanı geldiğinde bu enfes belgesel hakkında kaleme alınacak eleştiriyi dergide okuyacaksınız zaten, ayrıntılara girmeye gerek yok. Ama şu kadarını söylemek de kaçınılmaz bizim için: Başta söylediğimiz ‘herkes’ vurgusunun ne denli doğru bir tespit olduğunu gördük bu belgeselde. Memleketinde ‘eğlendiren’ olarak nitelenen büyük bir sinemacının ‘auteur’ olduğuna dair öyle keskin işaretler vardı ki filmde. Bunu sağlayan, başta François Truffaut olmak üzere bütün Yeni Dalga’cılara, Cahiers du Cinéma (Sinema Defterleri) yazarlarına müteşekkirimiz, önlerinde saygıyla eğiliyoruz. Jacques Rivette’in de aramızdan ayrılmasıyla Jean-Luc Godard dışında temsilcisi kalmayan bu akım, film eleştirisiyle yoğrulup sinemanın gidişatına yön vermeye kadar gitmişti, ki bizlerin belki de hiçbir zaman sahip olamayacağı bir ‘cesaret’ göstergesiydi bu aynı zamanda.

Bizler, Arka Pencere’ciler, yedinci sanatla yatıp kalkıyoruz, ona olan aşkımızı her fırsatta dile getiriyoruz. Ama dile getirmek yeterli olmuyor bazen, “Hitchcock/Truffaut”yu çeken Kent Jones gibi çok daha ‘görünür’ biçimde dışavurmanın da üstesinden gelmeliyiz. Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın, gerçekleşir bu da!!!

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** EVRİM KAYA, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, CUMHUR CANBAZOĞLU,

HİLAL ÇETİNDER, TUNCA ARSLAN, KAAAN KARŞAN, OLCAN ÖZYURT **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Carol; Kötü Kedi Şerafettin; Ip Man 3 (Yip Man 3):
Hep Yek; Temel ile Dursun İstanbul'da.

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

18 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, edebiyat dergisi Notos'un "Yüz Yılın 40
Filmi" soruşturmasının sonuçlarını değerlendiriyor.

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Alfred Hitchcock'un anlatım formülleri zenginliğinde
bir zirve: "Ölüm Kararı" (Rope)... Murat Özer imzasıyla.

22 ESRAR PERDESİ

Arka Pencere'nin Fabula Films'le ortak çalışması olan
"Hitchcock/Truffaut" belgeseli özel gösterimine gelene
kadar hangi yollardan geçtik... Burçin S. Yalçın imzasıyla.

26 TOPAZ

Soykırımın 'lanetli' kodları var bu belgeselde: "Ruanda'nın
Hayaletleri" (Ghosts Of Rwanda)... Kaan Karsan imzasıyla.

28 AİLE OYUNU

Marşlı (The Martian).

30 GENÇ VE MASUM

Bir roman, bir film ve bir şarkıyı aynı potada buluşturan
Metallica videosu: "One"... Murat Özer imzasıyla.

32 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

HITCHCOCK'UN BUGÜNE KADAR
ANLATTIĞI EN İYİ HİKAYE

WES ANDERSON
OLIVIER ASSAYAS
PETER BOGDANOVICH
ARNAUD DESPLECHIN
DAVID FINCHER
JAMES GRAY
KIYOSHI KUROSAWA
RICHARD LINKLATER
PAUL SCHRADER
MARTIN SCORSESE

Bir KENT JONES Filmi

HITCHCOCK TRUFFAUT

YAKINDA SİNEMALARDA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

wearefabula.com

fabula-

ayda
pencere

artline
films

arte

cinema

m

#HITCHCOCKTRUFFAUT

CAROL

★★★★★

YÖNETMEN Todd Haynes

OYUNCULAR Cate Blanchett,

Rooney Mara, Kyle Chandler,

Jake Lacy, Sarah Paulson,

John Magaro

YAPIM 2015 ABD-İngiltere

SÜRE 118 dk.

DAĞITIM Bir Film (Fabula)

“CAROL”IN BİR
GERİYE DÖNÜŞE
DAYANAN KURGUSU,
AKLA HEMEN
DAVID LEAN’IN 1945
YAPIMI FİLMİ
“KISA TESADÜFLER”İ
(BRIEF ENCOUNTER)
GETİRİYOR.

KADİFE GİBİ BİR FİLM “CAROL”. YÜN BİR ŞALDA KALMIŞ
PARFÜM KOKUSU GİBİ. ÇAM KOKUSU GİBİ, BOĞAZI YAKAN BİR
YUDUM VİSKİ GİBİ, CAMIN ÖNÜNDE DURAN BİR KUŞUN
BİRDEN HAVALANIŞI GİBİ... KISIK BİR GECE LAMBASI, KARLI
bir bahçede bir yürüyüş, özgürlük ve ağırbaşlılık,
ufak bir sarhoşluk ve uzun bir kahvaltı, alçak
topuklu süet pabuçlar, yumuşak halılar, bir damla
kan ve aşık olma ihtimali gibi. Bazen her şeyi
sadece renklerle anlatabileceğini bilen Todd
Haynes’in şimdilik en güzel filmi.

Oscar adaylıklarında hak ettiği muhabbeti
görememiş olan (ve bizde ufak bir ertelemeden
sonra nihayet vizyona giren) “Carol”, kuşku yok
geçen yılın da en iyi filmiydi. Haynes’in başarısı
ilk filmi oluşturan parçaların teker teker
başarısından kaynaklanıyor: Filme konusunu
armağan eden, Patricia Highsmith’in 1952 yılında
takma isimle yayınladığı “The Price Of Salt” adlı
kitap da, Phyllis Nagy’nin uyarılama senaryosu da
güzel; Cate Blanchett ile Rooney Mara başta
olmak üzere oyuncular iç paralayıcı bir sadelikle
oynuyor; ellilerin New York’u, gerektiği kadar
fetişleştiriliyor; Carter Burwell’in özgün
müzikleri de, dönemin şarkıları da atmosferi tam
olması gerektiği gibi tamamlıyor. Ancak filmin
asıl başarısı elbette parçalarda değil, ortaya çıkan
bütünde yatıyor. Pekâlâ bunların hepsi yine bir
araya gelip, ortaya ancak parçalar kadar güçlü,
belki onların toplamından küçük bir film
çıkartabilirdi. Oysa Haynes, filmin içindeki
parçaların ancak bir bütünlük içinde anlamlı
olduğunu hiç unutmuyor ve birinin diğerini
gölgelemesine hiç izin vermiyor. Kaynağını pek
dönemin sinemasından almayan ışığı da, daracık
ama sıcak ve iyimser kadrâjları da, bir hikayeyi
anlatmak için kullanıyor: O en basit, en temel aşk
hikayesini. Ve sofistikeliğini hemen sezdüğümüz
yönetmenliği de bir aşk filmi izleyen seyircinin
(arka planı, dünya görüşü, zevkleri ne olursa
olsun) soracağı en iptidai sorunun emrine
veriyor: Bir araya gelebilecekler mi? Ah, yoksa acı
bir ayrılık şurubu içecek ve günlerinin sonuna
kadar pişmanlıkla kavrulacaklar mı?

Burada durup küçük bir ‘spoiler’ uyarısı
vermeli. Highsmith’in 90’lara kadar kendi
ismiyle yayınlamadığı romanı gibi filmin de
parladığı yer finali ve ondan bahsetmezsek bu
yazı eksik bir yazı olacak. Genç bir kasiyerle
mutsuz bir evliliği sonlandırmak üzere olan, bir
çocuk annesi zengin bir kadının birdenbire
gelişen ve ellilerin Amerikası’nda yaşanması hiç
de kolay olmayan aşkını anlatan bu hikaye,
görece mutlu sonla bitiyor. Carol Aird ile
Therese Belivet, aşkı, bedeli ne olursa olsun
yaşamaya, en azından kendilerine bir şans
tanımaya cesaret ediyorlar; bu da her an bir
melodrama, kırık bir aşk hikayesine
dönüşebilecekmiş gibi olan hikaye için
beklenmedik, dönemin edebiyatı içinse radikal
bir son teşkil ediyor. Zira sinema da edebiyat da
toplumun ikiyüzlü ahlakına karşı durmaya
cesaret eden karakterlerine karanlık sonları,
ölümü ve yalnızlığı layık görmeye pek meraklıdır.

İşte Haynes’in Therese’i birbirinin aynı
silüetleriyle aralarına giren takım elbiseli ve
şapkalı sayısız erkeği geçip, altın sarısı saçları,
kırmızı ruju ve açık renk döpiyesinin üstünde
parlayan broşuyla Carol’ın bakışlarını
yakaladığında ve Highsmith’in “yavaş bir
gülümseme büyüyordu” diye ifade ettiği o an
Blanchett’in yüzünde belki yazarın hayal
ettiğinden de büyük bir ana dönüştüğünde,
aslında çok zaman tutucu bir klişeye hizmet eden
mutlu son, muhalif bir iradeye dönüşüyor.

“Carol”ın bir geriye dönüşe dayanan kurgusu,
akla hemen David Lean’ın 1945 yapımı filmi “Kısa
Tesadüfler”i (Brief Encounter) getiriyor. Zaten
Haynes de bir röportajında esinlenmeyi kendisi
dile getirip, romanı okuduğunda aklına hemen
“Kısa Tesadüfler”in veda sahnesinin geldiğini
söylemiş. Her şey bir yana, Carol’ın Therese’in
omzuna, tıpkı o sahnedeki gibi usulca dokunan
elini takip eden ve “insanın hayatı toplumun
değil kendisindir” demenin en güzel yolu olan
o gülümseme, yetmiş yıl kadar geç de olsa, “Kısa
Tesadüfler”in rövanşını alıyor.

**EŞCİNSELLİĞİ EGZOTİK,
MARJİNAL BAĞLAM
İÇİNDE ANLATMIYOR
OLSA DA,
KARAKTERLERİN KADIN
OLMASININ HİKAYENİN
TONUNU, RUHUNU
BELİRLEDİĞİNİ
ATLAMAMAK GEREK.**

“Carol”dan bahsederken, bir övgü olarak, filmin bir lezbiyen hikayesi olduğunu hissettirmedikinden, klasik bir aşk hikayesi olduğundan söz edenler oldu. İyi niyetli bu sözler elbette bir övgü olmamalı. Bu bakışın arkasında heteroseksüel bir aşkın ‘herkese’ hitap edebileceği, lezbiyenlik hikayelerinin de yalnız lezbiyenleri etkileyeceği gibi tuhaf bir kabul var. Bu anlamda “Carol”, aşkın özünü anlatan bir hikaye olarak herkesi etkileyebilecek güçte. Öte yandan eşcinselliği egzotik, marjinal bağlam içinde anlatmıyor olsa da, karakterlerin her ikisinin de kadın olmasının hikayenin tonunu, ruhunu belirlediğini atlamamak gerek. Kitapta olduğu kadar net olmasa da, Carol bu aşkı Therese’in gözünden, kalbinden ve aklından izliyor. Bu da filmi her şeyden önce tam bir kadın

film yapıyor. (Kitaptaki ve filmdeki Therese’ler arasında kimi farklar var tabii. İlki belki daha az saf ve daha aktif bir genç kadın örneğinin...)

Veda sahnesinde, Therese’in başını arkadan gördüğümüz birkaç saniye çok şey anlatıyor. Bir karakterin zihninin içine gireceğimiz beklentisi yaratan bu planı, sinema tarihinde hep erkek oyuncularla gördüğümüze şaşmamak gerek. Ama işte, bazen böyle mucizeler oluyor: Noel üstü sakın bir kar başlıyor, bir kadın bedelini düşünmeden aşkına sahip çıkıyor ve bir film o kadını tam da olması gerektiği gibi anlatıyor.

Tıpkı “Kısa Tesadüfler”deki gibi, kolaylıkla kötü adam yapılabilecek koca da hemen harcanmamış.

Nihayetinde bir film, iki saatte bitmesi gerekiyor.

David Bowie:
Dünyaya Düşen Kara Yıldız

DOSYA:
!f İstanbul'un
Gönül Çelenleri

Carol: Bakışların Tanıklığı

Fargo: TV'de Coen Dokunuşları

İzliyorum: Jonathan Rosenbaum

Saul'un Oğlu: Ölüsünü Gömemeyen Varlık

Kötü Kedi Şerafettin: Yetişkinlere Animasyon

Büyük Açık • Diren: Zamanı Geldi

El Club • Dheepan • The Lobster

+ HEDİYE AFİŞ:
SAUL'UN OĞLU ve CAROL

Altyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

ŞUBAT SAYISI BAYİLERDE

KÖTÜ KEDİ ŞERAFETTİN

YÖNETMENLER Mehmet Kurtuluş,
Ayşe Ünal

SESLENDİRENLER Uğur Yücel,
Demet Evgar, Uğur Yalabık,
Ayşen Gruda, Güven Kıraç,
Yekta Kopan, Ahmet Mümtaz
Taylan, Gökçe Özvol,
Cezmi Baskın

YAPIM 2016 Türkiye
SÜRE 82 dk.

DAĞITIM UIP (Anima İstanbul)

**YETİŞKİNLER İÇİN
BİR ANİMASYON
VE BİR ERKEK
FİLMİ BU:
ÇİZGİ ROMAN GİBİ
TECAVÜZLE MİZAH
YAPMAYA YELTENMEMESİ,
BELKİ DAHA
SEVİNDİRİCİ.**

YİRMİ YIL OLMUŞ, CİHANGİR'İN KEDİSİ ŞERAFETTİN'İN ÇİZGİ MACERALARI BAŞLAYALI. FİLMİN ÜZERİNDE ÇALIŞMAYA BAŞLAMAMIN ÜSTÜNDEN GEÇEN BİLE ON YIL. SONUNDA ÇİZGİ ROMANIN HAKKINI VEREN BİR İŞ ÇIKMASI, ÖZELLİKLE KÖTÜ

Kötü Kedi Şerafettin'i tanıyan, seven ve dolayısıyla filmi merak eden izleyici için sevindirici oldu.

Yetişkinler için bir animasyon ve bir erkek filmi bu: Çizgi roman gibi tecavüzle mizah yapmaya yeltenmemesi, belki daha sevindirici.

Şerafettin ve çizgi romandaki diğer kahramanlarda bir şeytan tüyü var. Her hayvan kahraman gibi, insansılığı onları eğlenceli ve çekici hale getiriyor, konuşmanın yanında rakı, sigara içmeleri mesela.

Şero'nun sırrı bunu kedice bir keyfine düşkünlükle yapmasında. Sokakta çok şey görmüş, saldırganlığı da, kalenderliği de, umursamazlığı da bundan. Dişi kedilere doğrudan "Sevişelim mi?" diye hamle yapması, sohbet etmek, flört etmek isteyen dişiye "Biz insan mıyız?" tepkisi, insan erkeğine insani bir mesaj olamıyor ama.

Daha çok hayvansı olanı gıdıklıyor. Antikahraman ya da adıyla 'kötü kedi' olmasıyla savunulabilir, ama bunlar sözü edilen algıyı değiştirmez.

Tecavüzün gülünecek bir şey olduğunu sanmak hayvana değil insana ait bir özelliktir. Çizgi romanın aksine filmde bütün ısrarcı cinsiyetçi tavra rağmen tecavüz mizah malzemesi yapılmamış.

96'da yapılması normal ve anlaşılır demiyorum, ama özellikle o zamandan bu yana yapılan tartışmalarla bir yol kat edildi. Yine de filmde bazı sahnelerin yer almaması "sert olmasın" diye açıklandı. Tecavüz etmemek bir marifet değil elbette.

Uzun ve keyif kaçırıcı bir açıklama olduysa, mesele önemsiz olmadığı için öyle oldu.

Filmin senaryosu dört farklı hikayenin birleşmesiyle yazılmış. Şero'nun arkadaşları Martı ve Fare, balığın yanında içecekleri rakının peşine düşer. Şero'nun peşine ise, korkutarak ölümüne sebep olduğu dişi kedinin çizer sahibi düşecektir. Bu arada Şerafettin'in oğlu Tacettin ortaya çıkar.

Babası Tonguç ev sahibi tarafından evden atılır. Mahalleye yeni taşınan Misket'le tanışır. Her kadına cinsel obje olarak yaklaşan Şerafettin bu kez aşık olur, biraz daha insanlaşır.

Yani çizgi roman takipçilerinin az çok bildiği karakterlerle bir de beyazperdede tanışma faslı yaşanır. Bütün bu kovalamaca yetmezmiş gibi, 'insan gibi takılmaya' karar verince hep birlikte banka soymaya kalkarlar. Araya sıkışan göndermeyle, bankayı 'sıfırlarlar'.

Böylece Cihangir sokakları, kim bilir kaç defa

bir aşağı bir yukarı kat edilir, Taksim Meydanı'ndan Tophane'ye, oradan Galata Kulesi'ne İstanbul usta ellerden çıkmış bir animasyonla perdeye yansır.

Reklam animasyonlarıyla bilinen Anima İstanbul'un hareketli çizimleri karakterleri kadar sokaklara da hayat vermiş. Bizde de vizyona giren, dünyanın farklı yerlerinde üretilmiş çeşitli animasyonlarla karşılaştırdınca altı çiziliyor; "Kötü Kedi Şerafettin" nitelikli bir iş olmuş.

Aynı sokaklardan kim bilir kaçınıcı tekrar geçişten sonra ise, film biraz uzuyormuş hissi verebiliyor. Tekrarın başlıca kaynağı, kedisinin intikamı için dirilip dirilip Şerafettin'in peşine düşen çizir, yaratıcı bir yabancılaştırma efekti oysa. Seslendirmede Uğur Yücel'den başlayarak ekibin başırsısı kulağa çarpıyor, filmin sesi bazen

anlaşılmaz kılrsa da.

Demet Evgar'ı isminin afişteki yeri kadar anmayı kim istemez, ama karakteri Misket dişi ve filmdeki her dişi gibi edilgen, varlığıyla yokluğu bir.

Cinsiyetçiliği saymazsak, bir komedi filmi olarak da belli bir seviyenin üstünde yine de.

Konuyu daha fazla uzatmadan olumlu bir cümle daha: Mizah dergilerinin ve etkilediği son yılların komedi sinemasında bolca bulunan cinsiyetçilikten nasibini alan film, daha cesur adımlarla çok daha nitelikli işlere evrilir belki. Aslında buna müsait.

Kahramanını öldürmeye çalışan çizir bayağı anlamlı.

Adama meczup muamelesi yapılırsa da hesap sormak hakkı. Kedisini öldü.

**REKLAM
ANIMASYONLARI
İLE BİLİNER ANİMA
İSTANBUL'UN
HAREKETLİ
ÇİZİMLERİ
KARAKTERLERİ
KADAR SOKAKLARA DA
HAYAT VERMİŞ.**

IP MAN 3

YÖNETMEN Wilson Yip

ÖYUNCULAR Donnie Yen,

Lynn Hung, Jin Zhang, Mike Tyson,

Kwok-Kwan Chan, Ken Cheng

YAPIM 2015 Hong Kong

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM Chantier

**AMAÇ TEK;
USTANIN SANATINI
EN GÜZEL
SERGİLEYECEĞİ
ORTAMI YARATMAK,
GERİSİ İSE
TEFERRUAT.
EFSANE DEVAM ETSİN,
PARLASIN; YETER.**

ZİNCİRLEME YUMRUK TEKNİĞİ ANLAMINA GELEN WING CHUN'UN PİRİ OLAN VE BRUCE LEE'Yİ YETİŞTİRMESİYLE ÜNLENEN IP MAN'IN DÜNYA ÇAPINDA HATIRI SAYILIR FANATİĞİNİN OLDUĞUNU BİLİYORDUK. FİLMLE İLGİLİ araştırmaya girişince bizde de çok hayran yaptığını, filmlerinin yakından takip edildiğini, ustaya laf ettirilmediğini gördük. Dolayısıyla, Ip Man serisi dörde, beşe doğru başını alır giderse garipsemeyin diyoruz öncelikle.

Ip Man serisinin 2008 ve 2010 tarihli ilk iki filmi, dövüş sanatları ustasının Çin'deki gerçek hayatına odaklanmıştı.

Üçüncü film ise, Ip Man'ın, Hong Kong'ta oğlunun da okuduğu bir mahalle okuluna sahip çıkmasıyla şekilleniyor. Ne kadarı gerçek hayattan alınmadır bu yeni senaryonun bilemiyoruz. Zaten pek de önemli değil. Amaç tek; ustanın sanatını en güzel sergileyeceği ortamı yaratmak, gerisi ise teferruat. Efsane devam etsin, parlasın; yeter. Bir, iki karede Hong Kong'da hegemonyasını sürdüren İngilizlere karşı bir tutam dokundurma var; sonrası dövüş.

1950'lerin sonu. Sokak dövüşlerinden bahis toplayarak para kazanan çetenin reisi Frank (Mike Tyson), işyerinin yanındaki okulu satın almak amacıyla harekete geçiyor ve istediğini elde edemeyince işi yakıp yıkmaya, kafa göz yarmaya vardiıyor. Ip Man ile ekibi buna engel olmak için kaba kuvvete başvurmak, 'sanatlarını' icra etmek zorunda kalıyor.

Ip Man gecesini gündüzünü çocukları ve okulu korumaya ayırırken aynı dönemde karısının mide kanserine yakalandığını öğreniyor. Bir de, 'kung fu'da daha iyi olduğunu iddia eden, şöhret budalası bir çek-çekçi de sürekli meydan okuyunca Ip Man'ın hayatı iyiden iyiye tatsızlaşıyor...

Serinin üçüncü filmini yine Wilson Yip yönetmiş; başrol de yine Donnie Yen'de kalmış. Bizim gibi işin sadece seyircisi olanlar için her

ikisi de tatmin edici bir iş çıkarmış. Dövüş sahnelerinin bıraktığı etki pozitif; her şey net, temiz, seri, estetik ve sade.

Yabancı basından okuduğumuz kadarıyla bu konuda bilgisine başvurulmuş uzmanlar, aksiyonda ve koreografide ilk iki filmde bir tık öne gidilmesinin sırrını Samms Hung'un yerine aksiyon yönetmenliğine gelen Yuen Woo Ping'e (The Grandmaster, Kill Bill Vol.2) bağlamış. Serinin üçüncü ayağının beş yıl gecikmesinin nedenini, beyazperdeye tamamen ayrı bir dövüş stratejisi taşıma isteği şeklinde okuyanlar da sonuçtan memnun kalmış ve yaşı 54'e dayanmış Donnie Yen'in doyurucu bir koreografi sergilediğini söylemiş.

Söz edebilecek en önemli aksaklık, kötü adamı oynayan dünya ağırsıklet boks eski şampiyonu Mike Tyson ile Ip Man'ın karşılıklı

dövüş sahnelerindeki inandırıcılık olabilir belki. Kung fu ile boks, Doğu ile Batı'yı mücadele ettirirken, yönetmenin Tyson'ın bilmem kaç ton etkisindeki yumruklarını yiyen Ip Man'ın dudağına sadece bir, iki damla kan kondurması şahane atmosferi hayli zedeliyor.

Bir başka not da şöyle; üçüncü filmin çekim öncesi, Ip Man'ın özel bilgisayar grafik programları yardımıyla öğrencisi Bruce Lee ile beyazperdede yan yana getirileceği yazılmıştı bir süre.

Ardından, Bruce Lee'nin ailesinin buna izin vermediği, ancak görüşmelerin sürdüğü söylendi ve kapı açık bırakıldı. Tabii büyük olay oldu bu haber ve günlerce konuşuldu. Dövüş sanatlarının iki en büyük isminin bir arada görüleceği olası sahneler çok heyecan yarattı filan. Ancak, filmi izleyince gördük ki böyle bir

şey yok ve iyi bir tanıtım stratejisi olarak yapımcıların hanesine yazılmış bu operasyon.

Var filmde birkaç dakika Bruce Lee, ama Danny Chan Kwok-kwan adlı, bu tip dövüşte hayli uzman bir oyuncu tarafından canlandırılıyor. Bu oyuncu "The Legend Of Bruce Lee" adlı TV dizisinde de 'efsane'yi oynamış zaten.

Sözün özü, "Ip Man 3", dövüş sanatlarıyla ilgili filmlerden pozitif anlamda çok farklı bir yerde duruyor. Meraklısı zaten izleyecektir; 'usta'yı keşfetmek isteyenler için de isabetli bir seçim olacak diye düşünüyoruz.

Dövüş sahnelerindeki sadelik ve inandırıcılık etkileyici.

Ip Man'ın karısının hastalığı filmde yama gibi duruyor.

**ÇEKİM ÖNCESİ,
IP MAN'IN ÖZEL
BİLGİSAYAR GRAFİK
PROGRAMLARI
YARDIMIYLA ÖĞRENCİSİ
BRUCE LEE İLE
BEYAZPERDEDE YAN
YANA GETİRİLECEĞİ
YAZILMIŞTI BİR SÜRE.**

HEP YEK

YÖNETMEN Ali Yorgancıoğlu

UYUNCULAR Gürkan Uygun,

Fırat Tanış, Gökhan Yıkılkan,

Ulaş Torun, Denise Capezza

YAPIM 2016 Türkiye

SÜRE 90 dk.

DAĞITIM Pinema (Calion Film)

**“HEP YEK”, SKEÇLERLE
İLERLEYEN, TESADÜFLERDEN
BESLENEN, AKSİYONA
YÜKLENEN VASAT BİR
GÜLDÜRÜ DENEMESİ.**

HERKES KOLAYINDAN PARANIN PEŞİNE DÜŞÜNCE YAZ-BOZ TAHTASINA DÖNDÜ YERLİ FİLM SEKTÖRÜ. DİZİLERİN HALİ ortada; oyuncu, yönetmen, setçi derken hepsinin kaderi iki bin reytingci seyircinin elinde. Filmcilerin durumu şimdilik iyi görünse de, onlar da hızla dibe yuvarlanıyor.

Şansa bir film tutsun ve de komedi olsun; onun gibi onlarcaş paldır küldür oluşturulan kadrolarla, düşük maliyetlerle ve zayıf senaryolarla seyircinin zekasını, espri düzeyini ve hatta sabrını zorlayıp duruyor. Bunların son örneği Ali Yorgancıoğlu’nun yönettiği “Hep Yek”. “Polis Akademisi: Alaturka”yla kötü bir başlangıç yapan, ardından “Hayalet Dayı” ile dikkat çeken Yorgancıoğlu, üçüncü filmiyle yine geri düşüyor.

Ocak ayında vizyona girmesi planlanan, yoğun program ve iddialı filmler nedeniyle o tarihten vazgeçip 5 Şubat’ı gözüne kestiren “Hep Yek”, skeçlerle ilerleyen, tesadüflerden beslenen, aksiyona yüklenen vasat bir güldürü denemesi.

Kadına düşkün mafya babası Cevat’ın aşık olduğu manken Camilla’yı kaçırması, Camilla’nın

İzmir’den İstanbul’a naklinde, başları beladan kurtulmayan avanak ikili Gürkan ile Altan’ın işe karışması, dekor işlevi gören yan karakterler, kaba komedi, bildik espriler, aksiliklerle dolu yol öyküsü ve yerli yersiz edilen ağır küfürler.

Kadrodaki usta oyuncuların Gürkan Uygun, Kurtlar Vadisi sonrası irili ufaklı rolleri kabul edip üzerine yapışmış ‘Mematı’ tiplemesinden tam kurtulacakken yine aynı takım elbiseyle karşımızda. Fırat Tanış ise ‘Kara Bilal’in ekmeğini yemeğe daha ne kadar devam edecek, merak ediyoruz. “Hayalet Dayı”da ‘salak ile avanak’ formülü kısmen de olsa başarılıydı. Ellerinden geleni yapan yeni ikilinin kaba-dayılarla imtihanı için ise aynı şeyi söylemek zor ne yazık ki. Füsün Demirel’in hayatının en kısa rolünde gözüktüğü “Hep Yek”in finalsiz finaline dikkat!

Yol filmine uygun tempo aksamadan devam ettiriliyor.

Dizi mantığıyla birçok konunun gelecek filme bırakılması seyirciye saygısızlık.

Hasan Cömert, Evrim Kaya ve Şenay Aydemir'le

ON SEANSI

her cuma
saat: 22.00'de

www.hayattv.net

/hayat_tv

posta@hayattv.net

Frekans Bilgilerimiz: Türksat 3A, Frekans: 12523, Polarizasyon: Dikey(V), Sembol Rate: 22500 FEC: 2/3

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

milyonerlerin değil, milyonların televizyonu

hayat
televizyonu

TEMEL İLE DURSUN İSTANBUL'DA

★
YÖNETMEN İhsan Taş
OLYUNCULAR Alay Cihan,

Tahsin Taşkın, Metin Keçeci,
Wilma Elles, Alparslan Özmol,
Eşref Kolçak, Nuri Alço,
Coşkun Göğen

YAPIM 2015 Türkiye
SÜRE 106 dk.

DAĞITIM Özen Film

**İKİ HAYALİ KAHRAMANA
SIRTINI DAYAYIP ÜZERİNE
BİR ŞEY KATAMAYAN SIRADAN
BİR SEYİRLİK; "TEMEL İLE
DURSUN İSTANBUL'DA"**

TEMEL İLE DURSUN, MİZAH GELENEĞİMİZİN HİÇ ŞÜPHEŞİZ EN POPÜLER YILDIZLARINDAN. BİLMEYENİ DİNLEMİYENİ YOKTUR. Karadenizli bu iki kafadar sadece fıkralarda değil, sinemadan edebiyata hayatın bir çok alanında varlığını sürdüren iki hayali kahraman. Yeşilçam da zaman zaman komedi malzemesi olarak kullandı bu tiplerini. Ancak şimdi karşımıza çıkan filmin sıradan bir televizyon skecinden bir farkı yok. Üstelik bildiğimiz tanıdığımız eski ve yeni birçok yüzü bir araya toplamasına rağmen buradan bir sinemasal değer çıkaramıyor. Yapım bu iki dinamik karakteri olabildiğince yavaşlatıyor ve yayvan bir anlatım tonu tutturuyor.

Film, iki kafadarın Karadeniz'den başlayıp İstanbul'a uzanan yolculuğunda bir hikayenin peşine takıyor bizi. Yalan dolan gırla olan Dursun, saf ve temiz Temel'i yalanlarıyla dolduruyor ve onu İstanbul'a getirtmek için bin türlü palavra uyduruyor. Dursun'un yalanlarına safca inanan Temel, tası tarağı toplayıp bu vahşi kente doğru yol alıyor. Ancak İstanbul'da

karşısına çıkan şeyler hiç de Dursun'un anlattığı gibi çıkmıyor. Kısa bir şokun ardından kandırıldığını anlayan Temel, Dursun'a çok kızsa da, elinden hiçbir şey gelmiyor. Bu arada Fadime'den çok korktuğu içinde geri adım atamıyor ve İstanbul'da bir başına ayakta kalmanın yollarını arıyor.

Eski kuşak oyuncular Eşref Kolçak, Nuri Alço ve Coşkun Göğen ile Esra-Ceyda Kardeşler ve Wilma Elles'i aynı potada eritme çabası, beş benzemizin aynı takımda oynatılması gibi oldukça vahim bir tablo çıkarıyor ortaya. Hikayesi ile hiçbir şey vaat etmeyen, eldeki malzemeyi fütursuzca savuran, Temel ile Dursun gibi iki hayali kahramana sırtını dayayıp üzerine birşey katamayan, malesef sıradan bir seyirlik, Temel ile Dursun'un İstanbul macerası.

Alay Cihan, Tahsin Taşkın ve Metin Keçeci'nin Karadenizli şiveleri filmi bir parça inandırıcı kılıyor.

Eski kuşak oyuncuların karikatürize halleri içler acısı.

CAROL

HEP YEK

IP MAN 3

KÖTÜ KEDİ ŞERAFETTİN

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
CAROL		★★★★		★★★★★	★★★★★	★★★★	
HEP YEK							
IP MAN 3 / YIP MAN 3				★★			
KÖTÜ KEDİ ŞERAFETTİN	★★★★			★★★	★★★	★★★	
TEMELE İLE DURSUN İSTANBUL'DA	★						
BİZANS OYUNLARI: GEYM OF BİZANS	★★						
BÜYÜK AÇIK / THE BIG SHORT	★★★	★★★		★★★	★★★	★★★★	★★★
THE CLUB / EL CLUB	★★★★		★★★	★★★★	★★★★		
CREED: EFSANENİN DOĞUŞU / CREED	★★★	★★★★	★★	★★★	★★★	★★★	★★★★
ÇILGIN İHTİYAR / DIRTY GRANDPA	★				★★		
DEDEMİN FİŞİ	★			★★	★	★★	
DİREN! / SUFFRAGETTE	★★★	★★★		★★★	★★★	★★★	★★★
DIRİLİŞ / THE REVENANT	★★★★	★★★★	★★★	★★★★	★★★	★★★★	★★★★
GENÇLİK / YOUTH	★★★★★	★★★		★★★★★	★★★	★★★★	
THE HATEFUL EIGHT	★★★★	★★★	★★★	★★★	★★★	★★★	★★★★
HER ŞEY AŞKİTAN	★						
İFTARLIK GAZOZ	★★★		★★	★★★	★★	★★★	
İYİ BİR DİNOZOR / THE GOOD DINOSAUR	★★★★	★★★		★★★★	★★★		★★
JOY	★★★	★★		★★★	★★	★★★	★★
KARLAR KRALI NORM / NORM OF THE NORTH	★★★						
KÖSTEBEKGİLLER: GÖLGE'NİN TILSIMI	★★						
SPOTLIGHT	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★★	★★★
YALAN LABİRENTİ / IM Labyrinth DES SCHWEIGENS					★★★		
ZOR SAATLER / THE FINEST HOURS					★★		
MARSLI / THE MARTIAN	★★★	★★★	★★	★★★	★★★	★★★	★★

YEDİNCİ SANAT SORUŞTURMALARI

“Notos Öykü” dergisinin **383** kişinin katılımıyla gerçekleştirdiği **“Yüz Yılın 40 Filmi”** soruşturması, bugüne dair **sonuçlar** içermesinin yanı sıra geleceğin **sinema tarihçileri** için de değer taşıyacak. Tıpkı 2011’de **“Sinema”** dergisinin gerçekleştirdiği benzer soruşturma gibi...

IKI AYLIK EDEBİYAT DERGİSİ “NOTOS ÖYKÜ”NÜN BİR TÜR GELENEK HALİNE GELEN YILLIK SORUŞTIRMALARI, BU KEZ TÜRK SINEMASINA UĞRADI VE GENİŞ ÇAPLI BİR SORUŞTURMAYLA “YÜZ YILIN 40 FİLMİ” SIRLANDI.

sıralandı. Bu tür soruşturmalar ve sonuçta ortaya çıkan listeler, kuşkusuz ki yalnızca günümüz açısından değil, gelecek için de önem taşıyor. Tıpkı bugün bizim geçmişe baktığımız gibi, 25-30 yıl sonraki araştırmacılar, sinema tarihçileri ve sinemaseverler için değerli bir kaynak ve veri oluşturacağına kuşku yok “Notos Öykü”nün bu soruşturmasının.

Türk sinemasının 100. yılının kutlandığı 2014’te gerçekleştirilseydi belki çok daha anlamlı olabilirdi; 2016’da ‘102 yıllık’ bir tarihten söz etmek gerekir vb. vurguları şimdilik bir yana bırakıp, aralarında benim de bulunduğum 383 yazar, akademisyen, sinema eleştirmeni ve sinemacının kişisel listelerinin değerlendirilmesiyle oluşan tablodaki ilk 10’a bakalım:

1. *“Yol”* (Şerif Gören, 1982)
2. *“Bir Zamanlar Anadolu’da”* (Nuri Bilge Ceylan, 2011)
3. *“Umut”* (Yılmaz Güney, 1970)
4. *“Sevmek Zamanı”* (Metin Erksan, 1965)
5. *“Muhsin Bey”* (Yavuz Turgul, 1987)
6. *“Masumiyet”* (Zeki Demirkubuz, 1997)
7. *“Anayurt Otel”* (Ömer Kavur, 1987)
8. *“Selvi Boylum Al Yazmalım”* (Atıf Yılmaz, 1977)
9. *“Susuz Yaz”* (Metin Erksan, 1963)
10. *“Sürü”* (Zeki Ökten, 1978)

Doğrusunu söylemek gerekirse oldukça seçkin, doyurucu, fazla tartışma götürmeyecek, deyim yerindeyse tam bir ‘sinefil’ listesi denilebilir bu 10 film için. Büyük sürprizin bulunmadığı, Metin Erksan’ın iki filmiyle birden ilk 10 arasına girmesinin dikkat çekici ve sevindirici

olduğu bir sonuç gözüyle bakılabilir. En eskisinin 1963, en yenisinin 2011 yapımı olduğu 48 yıllık bir kesite yayılan bu filmler, Türk sinemasının klasiklerinin bir dökümünü veriyor hiç kuşku yok ki. Kaldı ki listede yer alan 30 film daha söz konusu ve onları da içeren çok daha ilginç sonuçlara ulaşmak mümkün.

“Notos Öykü”nün soruşturması kuşkusuz ilk değil, son da olmayacak... 1970’lerden itibaren (belki daha dar katılımlı) çok sayıda ve iz bırakmış benzer etkinlik gerçekleştirdiği biliniyor. Son dönemlerde gerçekleştirilen ve gerçekten bir albüm-cilt halinde okurlara da sunulan “Sinema” dergisinin soruşturması ise bundan sonra da ilk akla geleceklerden biri tabii ki.

“Sinema”nın 2011 yılının 1 Eylül-10 Ekim tarihleri arasında okurları çerçevesinde düzenlediği ve 5 bin kişinin katılımıyla sonuçlanan (sinema yazarları arasında da ayrı bir anket gerçekleştirmişti dergi) ankette “Tüm Zamanların En İyi 100 Türk Filmi” belirlenmiş ve ilk 10 film şöyle sıralanmıştı:

1. *“Eşkîya”* (Yavuz Turgul, 1996)
2. *“Selvi Boylum Al Yazmalım”* (Atıf Yılmaz, 1977)
3. *“Hababam Sınıfı”* (Ertem Eğilmez, 1975)
4. *“Babam Ve Oğlum”* (Çağan Irmak, 2005)
5. *“Züğürt Ağa”* (Nesli Çölgeçen, 1985)
6. *“Masumiyet”* (Zeki Demirkubuz, 1997)
7. *“Ağır Roman”* (Mustafa Altıoklar, 1997)
8. *“Muhsin Bey”* (Yavuz Turgul, 1986)
9. *“Yol”* (Şerif Gören, 1981)
10. *“Neşeli Günler”* (Orhan Aksoy, 1978)

İki liste arasında ortak dört film var: “Yol”, “Muhsin Bey”, “Masumiyet” ve “Selvi Boylum Al Yazmalım”.

“Yol”un ilk listede 1982, ikincisinde 1981 yapımı olarak gösterilmesinin dışında hemen dikkat çeken bir başka nokta, bu kez Yavuz Turgul’un iki filmiyle birden yer alması. Bunlara, “Sinema” dergisinin eleştirmenler arasında yaptığı anketin sonuçları da eklendiği zaman üç listede de bulunan iki film çıkıyor ortaya: “Yol” ve “Muhsin Bey”.

Kısacası, “Çok yaşasın yedinci sanat soruşturmaları!” diyerek, Notos için gönderdiğim kişisel listemi de ekleyeyim. Kim bilir, 25-30 yıl sonra belki birileri benim listeme de göz atar:

1. *Umut* (Yılmaz Güney, 1970)
2. *Yol* (Şerif Gören, 1981)
3. *Bereketli Topraklar Üzerinde* (Erden Kıral, 1979)
4. *Uzak* (Nuri Bilge Ceylan, 2002)
5. *Hayat Var* (Reha Erdem, 2008)
6. *Karanlıkta Uyananlar* (Ertem Göreç, 1964)
7. *Düştürü Dünya* (Zeki Ökten, 1988)
8. *Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak* (Ahmet Uluçay, 2002)
9. *Kardeşim Benim* (Nesli Çölgeçen, 1983)
10. *Sarmaşık* (Tolga Karaçelik, 2015)

İki hafta sonra görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

ÖLÜM KARARI

Patrick Hamilton'ın 1929 tarihli oyunundan uyarlanan **1948** yapımı **“Ölüm Kararı” (Rope)**, **Alfred Hitchcock**'un başyapıtlar yığını içinde hep ‘ikinciller’ listesinde anılsa da, bizim ayrı bir önem atfettiğimiz bir film. 2. Dünya Savaşı'nın hemen sonrasında çekilmesi nedeniyle **‘üstün insan’ teorisini hedef tahtasına yerleştiren film**, bunu klasik ‘iyi/kötü’ çatışmasıyla ele almak yerine, çok daha derinlerdeki insani çatlaklarla açıklıyor.

ÜSTADIMIZ ALFRED HITCHCOCK'UN BAŞYAPITLAR YIĞINI İÇİNDE HEP ‘İKİNCİLLER’ LİSTESİNDE ADI ANILAN, AMA BİZİM AYRI BİR ÖNEM ATFETTİĞİMİZ “ÖLÜM KARARI” (ROPE), YÖNETMENLİK DENEN ŞEYİN BÜTÜN İNCELİKLERİNİ KISACIK BİR ZAMAN DİLİMİ (80 DAKIKA) İÇİNE VE TEK MEKANA SIKIŞTIRAN BENZERSİZ BİR USTALIK GÖSTERİSİ.

Hitchcock, Patrick Hamilton'ın 1929 tarihli oyununu sinemalaştırdığı 1948 yapımı çalışmasında, açılıştan kapanışa kadar tadından yenmez bir gerilim yaratıyor, ki ‘tek planmış gibi’ görsel tercihiyle de bu gerilimi şahlandırmayı başarıyor.

‘Mükemmel cinayet’, Hitchcock’un takıntılarından biri bildiğiniz gibi. “Ölüm Kararı”nda da bu tema üzerine yoğunlaşıyor yönetmen. İki genç katilimiz var hikayede. Açılış jeneriğinin aktığı anlarda gördüğümüz sokaktan bütün hikayenin geçeceği çatı dairesine giren kamera, bu iki gencin başka bir genci iple boğmasına tanık ediyor bizi. Nedenler ve nasıllarla boğuşurken, ölen genci salonun ortasındaki sandığın içine yatırıp kapağını kapatıyorlar. Öğreniyoruz ki, sadece ‘mükemmel cinayet’ işleyebileceklerini kanıtlamak isteyen ve kendilerini ‘üstün insan’ olarak gören tipler bunlar. Öldürdükleri de yakın arkadaşları.

Hikayenin kalbini oluşturan bölümse, bu cinayetten sonra yaşananlar. Dedik ya, kendilerini ‘üstün insan’ olarak görüyorlar diye.

‘Aşağıdakiler’in de ölmeyi hak ettiklerini düşünüyorlar, bunu bir de ‘parti’yle belgelemeye kalkıyorlar. Ölen gencin babası ve nişanlısının da konuklar arasında yer aldığı bu parti, onlar için tam bir ‘sınav’ anlamı taşıyor. Bu sınavı daha da zorlaştırmak için, eylemlerinde ‘örnek’ aldıkları bir üstadı da çağırıyorlar. Vaktiyle onlara ‘üstün insan’ teorisini anlatan bu adam, sınavı zorlaştırmanın ötesinde, ‘çatışma’yı bir ‘akıl oyunları’na dönüştürüyor. Ağızlarından kaçıracakları en küçük ipucuyla darağacını boylama ihtimalinin olması da gerilimi palazlandırıp devasa boyutlara taşıyor.

Evet, hikayenin ‘ahlaki’ yapısı önemli, hatta çok önemli, ama “Ölüm Kararı”nı değerli kılan tek şey bu değil. 2. Dünya Savaşı'nın hemen sonrasında çekilmesi nedeniyle Hitler'i de örnek göstererek ameliyat masasına yatırdığı ‘üstün insan’ teorisini hedef tahtasına yerleştiren film, bunu klasik ‘iyi/kötü’ çatışmasıyla ele almak yerine, çok daha derinlerdeki insani çatlaklarla açıklıyor. Sınıfsal farklılıklarla da ilgilenmiyor hikaye, onun derdi daha ‘öze dönük’, daha ‘karanlık’. Tabii ki bunu yaparken Hitchcock'vari bir yöntem öne çıkıyor, cümleler bir ‘suç kurgusu’ içinde dillendiriliyor. Filmdeki “Suç Ve Ceza” göndermesi de boşa değil kuşkusuz, her şey bir hesap kitap işinin sonucu. Bütün filmlerinin setine ‘kafasında bitirmiş’ olarak gelen Hitchcock, “Ölüm

Kararı”nda da dizginleri bırakmıyor, rüyasında gördüğünü mükemmelen peliküle aktarıyor bir kez daha.

Peliküle aktarım sırasında Hitchcock’un yaklaşımı, tek mekanın ve tabii ki teatrallığın dezavantajlarını ‘kıracak’ biçimde oluyor. Uzun plan sekanslarla kurduğu yapı, kesintisiz bir tek plan atmosferi yaratırken, ‘eş zamanlılık’ ilkesine de sadık kalıyor yönetmen. Hikayenin gerilimini seyirciye aksettirmenin bir yolu olarak başvurduğu bu yöntem, izleyenleri de ilk elden ‘tanık’ haline getiriyor. Hemen filmin başındaki cinayete tanık olan seyirciler, katiller dışında kimsenin bilmediği ‘gerçek’le finale kadar yaşamının ağırlığını hissediyorlar sırtlarında. Kamera onların gözü haline gelirken, James Stewart’ın canlandırdığı karakterin adım adım ipuçlarına vakıf olmasının müsebbibi olarak da kendilerini görüyorlar, bir tür ‘yönlendirici’ye dönüşüyorlar. Bunu bir ‘video oyunu’ gibi de düşünmek mümkün, yaşanan pozitif ya da negatif her şeyin sizin elinizde olduğu. Kameranın kesintisiz hareketleri, ‘röntgencilik’ten ziyade ‘idarecilik’ vasfı kazandırıyor seyirciye.

Alejandro González Iñárritu’nun Oscar’lı çalışması “Birdman Veya (Cahilliğin Umulmayan Erdemi)”nde [Birdman Or (The Unexpected Virtue Of Ignorance)] karşımıza çıkan çarpıcı yöntemin köklerini de Hitchcock’un “Ölüm Kararı”ndaki benzersiz seçimi oluşturuyor

kuşkusuz. Her iki filmin ‘tiyatro’ ortak paydasında buluşmaları da rastlantı değil tabii ki...

‘Katil’ karakterlerden birinin piyano başında geçirdiği anlar hariç, müziğin sadece açılış jeneriğinde kendine yer bulduğu, dolayısıyla da filmik enstrümanlardan birini es geçen “Ölüm Kararı”, bu boşluğu mükemmel ses çalışmasıyla kolayca kapatıyor. Büyük bölümü evin salonunda geçen hikayede, örneğin ön planda iki karakter ‘kritik’ bir şey konuşurken, arka plandakilerin sesleri de ‘anlaşılmaz’ biçimde duyuluyor. Bu yaklaşım, seyirciyi arka plandakilerin yerine de koyma fırsatı veriyor. “Buradan onların ne konuştukları anlaşılmıyorsa, oradan da burada konuşulanlar anlaşılmıyordur” yargısını kafamıza yerleştiriyor bu seçim. Hitchcock, böylece hikayenin hiçbir anında ‘inandırıcılık’ sıkıntısı çekmiyor, seyirciyi ‘şüphe’yle bakmaya itse de...

Her şeyin çözüme kavuştuğu final bölümünde ise iki katil ve ‘anahtar’ karakterin bütün korku ve endişeleri açığa çıkıyor. Katillere ‘örnek’ olan karakterin zaafı da en az onlarınki kadar ‘görünür’ oluyor. Üç ‘üstün insan’ın yanıltıcı üstünlüklerinin ipliği pazara çıkıyor, filmin orijinal adındaki ‘ip’ metaforunda olduğu gibi. O ipin ucundan -hangi amaçla olursa olsun- kim tutarsa sallanıyor, ‘korku’yla yüzleşmekten kurtulamıyor.

İĞNEYLE KUYU KAZAR GİBİ

Arka Pencere, Fabula Films'in katkılarıyla 2 Şubat Salı akşamı Soho House'da özel bir gösterim düzenledi. Bir yandan **"Hitchcock/Truffaut"** isimli 'kayda değer' belgesel izlendi diğer yandan da üstad sinema yazarı **Atilla Dorsay**, Hitchcock'la 1973'te yaptığı söyleşi macerasını anlattı.

YIL 1973. GENÇ BİR ELEŞTİRMEN HAYATINDA İKİNCİ KEZ CANNES FİLM FESTİVALİ'NE GAZETECİ OLARAK KATILACAKTIR. O GÜNE DEK WILLIAM WYLER'DAN HOWARD HAWKS'A 'BÜYÜK USTA' ETİKETLİ BİRÇOK YÖNETMENİ BİR

köşede kısırmış ve onlarla çarpıcı söyleşiler yapmıştır. Fakat bu ikinci Cannes macerasında gözüne kestirdiği en büyük 'av' Alfred Hitchcock olur! Cannes'daki meşhur Carlton Otel'i'nde 'gerilim üstadı'nın odasını bulur, kapısını çalar. Kapıyı Hitch'in eşi Alma Reville açar. Genç adam kendisini tanıtır ve ülkesinde de binlerce hayranı olan Bay Hitchcock'la bir söyleşi yapmak istediğini söyler. Bayan Hitchcock söyleşinin sözünü vererek üç saat sonra gelmesini tembihler. Genç adam hemen fırlayıp fotoğrafçısına ulaşmaya çalışır. Söyleşiye yarım saat kala ancak ulaşır. İkiisi soluğu Hitchcock çiftinin kapısında alır. Sesleri kaydedecek teyp hemen kapıda yere düşer ve darmadağın olur. Acar gazetecilerimiz ve belli ki eli mekanığe yatkın Bayan Hitchcock hep beraber aleti yeniden hayata döndürürler. Ardından Hitchcock çifti gazetecilerimize votka ikram eder. Genç eleştirmen votka/portakal isteyince Hitchcock espriyi patlatır: "Cinayetleriyle ünlü bir yönetmen olabilirim ama sizin bu cinayeti işlemenize müsaade edemem: Votka sek içilir!"

ATILLA DORSAY YUKARIDAKİ ANISINI ARKA PENCERE OLARAK DÜZENLEDİĞİMİZ "HITCHCOCK/TRUFFAUT" FİLMİNİN ÖZEL GÖSTERİMİ ÖNCESİ YAPTIĞI KISA VE RENKLİ KONUŞMASINDA NAKLETTİ. GENÇ ADAM KENDİSİ, fotoğrafçısı ise Cumhuriyet gazetesindeki mesai arkadaşı Arda Uskan'dı. Hitchcock'un nüktedanlığından mebzul miktarda örnek

barındıran o söyleşi kuşkusuz bir film eleştirmeni için 'kariyer zirvesi' sayılabilecek anlardan biridir.

İşte o duayenin, Atilla Dorsay'ın renkli hitabetiyle başlayan bir geceye imza attık 2 Şubat akşamı. Dorsay'ın sunumunun hemen akabinde "Hitchcock/Truffaut" belgeselinin gösterimiyle iki büyük usta arasında cereyan eden o ufuk açısı söyleşinin kimi kritik yerlerini keşfetme şansı yakaladık. Emel Göral, Arka Pencere'nin Gizli Teşkilat'ının daimi üyesi olarak organizasyonun 'ev sahibi' konumundaydı.

FİLMİ DÖRT AY KADAR GERİYE SARALIM. HER ŞEY GEÇEN EYLÜL'DE TORONTO FİLM FESTİVALİ'NDE FABULA FILMS'DEN (AYNI ZAMANDA SİNEMA YAZARI DOSTUMUZ) ALKAN AVCIOĞLU'YLA BU BELGESEL FİLM ÜZERİNE sohbetimizle başladı. Filmi Türkiye'de vizyona sokmak üzere satın alma ihtimalleri vardı ve eğer alırlarsa Arka Pencere olarak muhakkak birlikte bir etkinlik yapmalıydık. İşte dört ay sonra beraber Atilla Dorsay'ın harika bir 'önsöz'le taçlandığı özel "Hitchcock/Truffaut" gösteriminin temelleri böyle atıldı. Film önce önümüzdeki Nisan'da İstanbul Film Festivali'nde gösterilecek, ardından Mayıs'ta da vizyona girecek.

Filmin konusu ise her sinemaseverin, hele ki Hitchcock'a aşık, Truffaut'ya aşına her sinemaseverin ağzını sulandıracak cinsten. Bizde ilk kez 1987'de AFA Yayınları'ndan çıkan Truffaut ile Hitchcock'un meşhur nehir söyleşisini bilmeyen sinemasever olmasa gerek. Sinemaseverlerin başucu kitabı olan bu eserin 1966'daki yaratılış aşaması ve çağdaş yönetmenler üzerindeki etkisine dair bir

belgesel çekmek ilginç bir fikir. Akıl eden ise Kent Jones olmuş. Kendisi çektiği başka belgesellerin yanı sıra şu sıralar New York Film Festivali'nin program direktörlüğünü de yapıyor. "Hitchcock/Truffaut" belgeselini gösterime gireceği vakit daha uzun ele alacağız elbette. Hatta bu değerli belgeselle ilgili sayfalarımıza taşıyacağımız yeni projelerimiz de olacak gibi görünüyor. Meraklısı için sürprizlerimiz ve müjdelerimiz bitmiyor anlayacağınız!

Madem laf açıldı, gelin bu vesileyle yedi yıl öncesine dönelim.

YIL 2009. GÖRSEL YÖNETMEN DOSTUM BİLGEHAN ARAS'LA DİGİTÜRK'ÜN DERGİSİNDE BİRLİKTE ÇALIŞIYORUZ. TANİŞİKLİĞİMİZ 2003'E KADAR UZANIR. O DÖNEM SİNEMA DERGİSİ'NDE BİR YILI BİLE BULMAYAN BİR MÜDDET BERABER çalışma olanağı bulmuştuk. Ne yazık ki, dokuz ayın sonunda Bilgehan dergiden ayrılmak zorunda kalmıştı. Film zevkimize başka ortak zevkler de eklenince Bilgehan'la ilişkimiz kısa sürede kalıcı bir dostluğa dönüştü. Sonra talih bizi 2007'de Empire'ın Türkiye edisyonunda yeniden bir araya getirdi. Ne yazık ki o da yaklaşık iki yıllığına... Derginin Ciner Grubu tarafından 2009'da akıldan yoksun bir şekilde kapatılmasıyla kendimizi güç bela Digtürk'e atmıştık. Kısacası, 2009'da Bilgehan'la sinema dergilerinden yorgun ve yoksun bir halde yeniden yan yana düşmüştük. Fakat aramızda bir fark vardı: Bilgehan belki yorgundu ama benim gibi umutsuz değildi; tam tersine yeni bir dergi için vakit kaybetmeden kolları sıvamamızı istiyordu. Online bir dijital dergi çıkaramaz mıydık! Altı ay boyunca başımın etini yedikten sonra sonunda bana pes

O gece konuklar "Hitchcock/Truffaut"’yu izlemeden önce Atilla Dorsay’dan "Hitchcock/Dorsay"’ı dinlediler!

dedirtti. Tamam, yeni bir dergi çıkartacaktık ama nasıl? Yalnız yapamayacağımız aşıkardı! O noktada aklımıza doğrudan ‘eski dostlar’ geldi: Cem Altınsaray, Murat Özer, Burak Göral... Her birine sırayla kafamızdaki projeyi açtık. Heyecanlanmışlardı. Hep beraber aylarca kafa kafaya verip bir dergi taslağı oluşturduk. Her şey tamam gibiydi ama

nihayet dergiye hepimizin içine sinen bir isim gerekiyordu. Nerelerden ve hangi seçeneklerden geçtiğimizi bir çırpıda atlayalım! O sıralar Cem Altınsaray yukarıdaki belgesele konu olan Hitchcock/Truffaut söyleşisini kitabın İngilizce baskısından okuyordu. Arka Pencere ismi işte onun önerisiyle geldi. Anlayacağınız, Arka

Pencere’nin fikir babası Bilgehan Aras, isim babası ise Cem Altınsaray’dır. O dönem o sohbetlerden yalnızca Arka Pencere’nin ismi değil, bütün disiplin başlıklarının isimleri, arka kapagındaki Hitch fotoğrafları ve alıntıları, ilk sayısının kapağı çıktı. Başka deyişle, o sohbetlerden aslında Hitchcock, yani saf sinema sevgisi çıkmıştı!

Fabula Films ailesi ve Arka Pencere'ciler Atilla Dorsay ile bir arada...

Alfred Hitchcock hınzırlığını o söyleşide de göstermiş ve Atilla Dorsay'ın votkasına portakal suyu koydurmamış...

Arka Pencere logosunu beyazperdede görmek bile hepimiz için heyecan verici bir andı...

Zamanla yayın kurulunda 'oyuncu değişiklikleri' oldu. Kemal Ekin Aysel bayrağı Cem'den devraldı ve bir zaman sonra o da Okan Arpaç'a devretti. Günler günleri, geceler geceleri, haftalar haftaları kovaladı ve Arka Pencere ekrandan okuduğunuz 328. sayısına ulaştı. Elbette yayın kurulundaki tüm arkadaşlarımın ve onlarca yazarımızın, yıllar içerisinde bize küçük ama hayati destekler veren Bir Film, Tiglon, Fabula, Chantier gibi film şirketlerinin katkıları olmasa tabii ki bu dergi böyle uzun ömürlü olamazdı.

FİLMİ HIZLICA İLERİ SARİYORUZ. SALI AKŞAMKI ETKİNLİĞİMİZE VE "HITCHCOCK/TRUFFAUT" FİLMİNE DÖNECEK OLURSAK... MESLEĞİMİZE, FİLM ELEŞTİRMENLİĞİNE DAİR DE ALINACAK, ÖĞRENİLECEK NİCE DERSLER, İHLAMLAR VARDI O GECE.

Truffaut ve parçası olduğu Cahiers du Cinema dergisinin özelde Hitchcock'a, genelde ise tüm bir Amerikan sinemasına nasıl ufuk açıcı biçimde yaklaştıkları zaten başlı başına takdire şayandır. Fakat öbür yandan Truffaut'nun en sevdiği yönetmenin peşinden koşması, onu ikna etmesi ve hali hazırda önemli bir yönetmenken böyle bir 'dev eser'e hayat vermesi sadece film eleştirmenleri için değil, film yönetmenleri için de dönüştürücü bir etkiye sahip. Her ikisinin de sinema tarihine mal olmuş kendi eserleriyle ilgili tevazu ortak paydasında buluşması da ayrıca hayranlık uyandırıcı. Ne var ki, belgesel boyunca Wes Anderson'dan Martin Scorsese'ye, Richard Linklater'dan David Fincher'a, Peter Bogdanovich'ten Paul Schrader'a bir dolu çağdaş usta bu alçakgönüllülüğün ardındaki sinemasal dehayı yorumluyorlar. "Hitchcock/Truffaut"yu muhakkak vizyona girdiğinde kaçırmayın çünkü perdede Hitch'in kendi filmlerine yaptığı yorumların o filmin karesiyle birebir örtüştüğü kimi anlar var ki, ağzınız açık kalabilir.

BÜTÜN BU ÇABALARI 'İĞNEYLE KUYU KAZMA'YA BENZETEBİLİRİZ. TRUFFAUT'NUN İNCELİKLE HAZIRLAYIP SORDUĞU SORULAR VE HITCHCOCK'UN MUHATABINA AYNI ZARAFETLE VERDİĞİ YANITLAR TAM OLARAK BÖYLE nitelendirilebilir. Hitchcock'tan başka kim 50'yi aşkın filmini köşe bucak, en küçük ayrıntısına kadar hatırlayabilir, onları yorumlayabilir, hatta acımasızca eleştirebilir ki! Ve Truffaut'dan başka kim akla hayale gelmeyecek detaylara girer ve bunca zekice sorular yöneltebilir ki! Haliyle Arka Pencere de bugüne dek bizim için biraz böyle bir uğraş oldu. 328 hafta boyunca dolu dolu, üstelik

arXla pencere

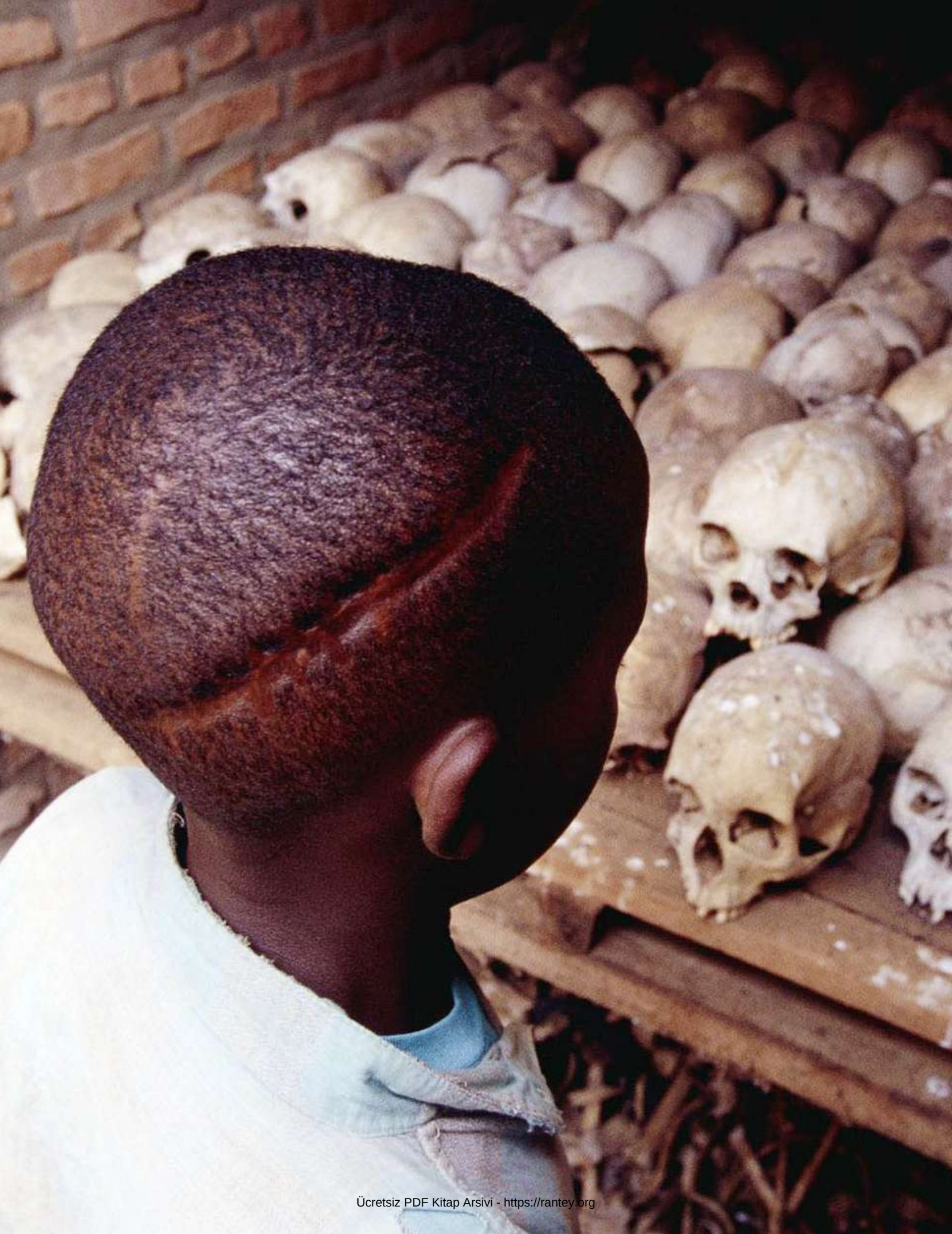
"Hitchcock/Truffaut" filmi önce İstanbul Film Festivali'nde izlenebilecek, sonra da mayıs ayında vizyona girecek...

ücretsiz bir sinema dergisi çıkarmak da bizim için iğneyle kuyu kazmaktan farksız. Gelgelelim, zaten sinema başlı başına böylesi bir meşgaleden başka nedir ki?

Sinema yazarlığının, film eleştirmenliğinin işlevi öteden beri tartışılmıştır. Bugün de

tartışılıyor. Tartışılmalı. İşi eleştirmek olan insanların eleştiriden azade olmaları düşünülemez. Ne var ki, bu mesleğin püf noktası da biraz Truffaut'nun Hitchcock'la söyleşisinde ve kuşkusuz "Hitchcock/Truffaut" belgeselinde yatıyor. Eğer bir yapıta

derinlemesine nüfuz ediyor, bir arkeolog misali ondaki cevheri gün yüzüne çıkartıyor ve o metindeki zenginliği başka insanlara aktarabiliyorsanız, siz bir sinema yazarı, hem de iyi bir sinema yazarısınız demektir. Tıpkı Truffaut'nun yaptığı gibi...

RUANDA'NIN HAYALETLERİ

Greg Barker ve Darren Kemp'in soykırımın onuncu yıldönümünde yaptıkları 2004 tarihli belgeselleri **“Ruanda'nın Hayaletleri”** (Ghosts Of Rwanda), engellenebilecek bir **kıyım** karşısında Batı'nın nasıl da **acizliği seçtiği** ve gerçekte yaşananlar üzerine çok çarpıcı bir film.

ASLINA BAKARSANIZ BÜTÜN SOYKIRIMLARIN HİKAYESİ BİRBİRİNE BENZER. MESELA BÜTÜN SOYKIRIMLAR POLİTİKAYLA İLİŞKİLİDİR, HİÇBİRİ ANSIZIN VUKU BULMAZ, GÜNCEL GELİŞMELERDEN KAZANIR İVMESİNİ. YA DA BİRKAÇ SENE ÖNCE BİR KIYIMIN OLACAĞINA YÖNELİK HİÇBİR İPUÇU YOKKEN BİRKAÇ SENE SONRA PARADİGMA KAYMIŞ ve ortalık yangın yerine dönmüştür. Koskoca insanların beyni kademeli olarak yıkanmış gibidir toplumda, mevzu soykırım ve ırkçılıksa. Her şey bir yana, ırkına âşık olmak doğal değildir. Sıradan bir hayvandan fazlası olmadığını bir türlü kabul etmeyen insanoğlunun yaşadığı bir anomali, bir tür mutasyondur. Bu sebeple tedavi edilmesi zordur.

İrkçilik doğada gözlenemez. Meselenin en can alıcı taraflarından birisi de budur. Türleri yaratan dinamiğe bakıldığında, koskocaman bir aile mefhumuyla karşılaşılır. Canlılık birbirine kenetlenmiş gibidir. Her canlı türü yeni bir dünya ve bir ailedir. Fakat insan, yaşamın deviniminden hiçbir türün ilgilenmediği bazı tanımlar çıkarmıştır. Örneğin milletler bunlardan biridir. Muhafazakar bir içgüdüyle, insanın kendi güvenliğini muhafaza etmesine en büyük engellerden biri olan bir pranga. Sadece beyaz olduğun için daha güçlü hissetmek örneğin, kendini dünyanın merkezine koymak...

Dünyanın bütün soykırımları, dediğimiz gibi, birbirine benzer. Hepsisi, kolayca üstesinden gelinebilir düşmanlıklardan doğmuş, ancak hiçbirinin üstesinden ihtiyari bir tercihle gelinmemiştir. Dünyadaki her insan ölümünden birileri fayda sağlar. En büyük trajediler dahi bir rekabet hiyerarşisine pragmatik bir boyutta yorumlanır. Artık hiçbir resmi görüşte kınanmadan geçilmeyen Ruanda soykırımı da bunlardan biridir. Göz göre göre, herkes her şeyin farkındayken gelmiştir. Greg Barker ve Darren Kemp'in belgeseli “Ruanda'nın Hayaletleri” (Ghosts Of Rwanda), dünyanın sadece bir başka “Kırmızı Pazartesi”sini anlatıyor.

Immanuel Kant, ünlü eseri “Perpetual Peace”te, dünyada kalıcı bir barışın sağlanması için ne gibi gerekliliklerin sağlanması gerektiğini idealize edecek şekilde anlatır. Kalıcı orduların yok edilmesi, bütün devletlerin cumhuriyet rejimini benimsemesi, bir devletin bir diğerinin işlerine karışamayacağı bir düzen kurulması ve dünya vatandaşlığı gibi kavramlar ütopya teorisinin bazı maddeleridir. “Perpetual Peace”in bir diğer önemli maddesi ise bütün devletlerin sorumlu olacağı bir devletler üstü federasyonun oluşturulması gerekliliğidir. Bu ideal ‘Birleşmiş Milletler’ adı altında gerçekliğe kavuşmuştur. Afrika'nın kanlı yakın tarihi de ‘Birleşmiş Milletler’ adı anılmadan incelenemez.

Ruanda'da yönetim, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bağımsızlığa hazırlanması üzerine Birleşmiş Milletler'e teslim edildi. Seçimler yapıldı da sürpriz olmadı ve ideolojik bağlamda Hutu milliyetçiliği iktidara geldi. Ülkenin azınlık ırkı Tutsilere karşı geniş çaplı faaliyetler başladı. Tutsiler, zaman zaman organize olarak devlette söz sahibi olmak isteseler de her daim baskıya ve engellenmeye maruz kaldılar. 1980 yılında civar ülkelerdeki Tutsi sayısı 500 bine kadar ulaşmış, bölgede tansiyon bir kez daha yükselmeye başlamıştı. 1994'te bir Nisan günü bir Hutu olan devlet başkanının uçağı düşürülünce katliamın fitili ateşlendi. Tıpkı dünyanın yaşadığı bütün soykırım travmalarında olduğu gibi, yüksek gerilim hattından ansızın alevler yükselmeye başlamıştı.

Greg Barker ve Darren Kemp'in PBS için yaptıkları belgeselleri, Ruanda soykırımının daha az belirgin olan sebeplerinin üzerine gitmenin derdinde. Örneğin, bölgede görevlendirilen Birleşmiş Milletler görevlilerinin azlığı ve işin başından itibaren bir şeyleri değiştirebilecek kapasiteye sahip olmamaları... Ya da Batı devletlerinin ellerinde savaşı durdurma kuvveti varken bölgedeki azınlıklara ve devletlere silah satmayı yeğleyip dökülen kanın basıncını yükseltmeleri... “Ruanda'nın Hayaletleri”nin derdi, dünyadaki bütün acılara en şık taziyeyle gönderen Batı devletlerinin ikiye bölünmüşlüğü...

Barker ve Kemp, “Ruanda'nın Hayaletleri”nde soykırım zamanı bölgede ölümler yüzleşen insanlara uzatıyor mikrofonlarını... Böylece olayları Batı'nın gördüğü şekliyle değil, yaşayanların gözünden aktarıyor. Silahların patladığı bahçelere, cesetlerin saçıldığı yollara yolculuyor izleyenini. Kurumuş, kaybolmuş, görünürlüğü yitirmiş ama maalesef yıllar geçse de pıhtılaşmamış kanın akışını hissettiriyor. O dönem bölgede görev yapmış Birleşmiş Milletler sorumlusunu da bir rehber olarak belirleyerek acizliğin kader değil bir seçim olduğuna ikna ediyor.

“Ruanda'nın Hayaletleri”, spesifik olarak Ruanda'da yaşanan soykırımı anlatmasının dışında, dünyada yaşanan bütün kıyımlara dair genel bir perspektif kazandırıyor izleyenine. ‘Sonuç’un ‘neden’i ne kadar da hevesli bir biçimde izlediği, müdahale etme kuvvetinin politik pragmatizme nasıl yenik düşebildiğini, insan hayatının politika sahnesinde bugüne değin sadece ‘romantize’ edildiğini anlatıyor acı bir şekilde. Bir ayna tutuyor Batı'ya, sadece gerçekten bir vicdana sahip olanların ve bu evrenin sıradan bir canlısı olmak dışında hiçbir kudrete sahip olmadığını fark edenlerin karşısında durmayı seçeceği...

MARSLI

ORJİNAL ADI The Martian

YÖNETMEN Ridley Scott

OYUNCULAR Matt Damon,
Jessica Chastain, Jeff Daniels,
Kristen Wiig, Michael Pena,
Sean Bean, Kate Mara

YAPIM/SÜRE 2015 ABD – İngiltere, 135 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD Türkçe ve İng.

ŞİRKET Bir Film / Fox

**TAM TATMIN
VEREMİYOR BELKİ
AMA AKICI VE
'YAKIŞIKLI' BİR NASA
REKLAMI İZLİYORUZ.**

MARS GEZEGENİNDE ARAŞTIRMA YAPAN ALTI KİŞİLİK BİR ASTRONOT EKİBİ GEZEGENDEKİ BÜYÜK BİR FIRTINA sonrasında acil kalkış yapmak zorundadır. Bir anda fırtınanın tam ortasında kalan ekipten geride kalan botanist/mühendis Mark Watney'in öldüğünü sanan arkadaşları Mars'ı son anda terk edebilirler. Böylece Mark'ın Mars'taki yalnız günleri de başlar. Mars'ı sürekli gözleyen NASA çalışanları bir süre sonra Mark'ın terkedilmiş üste bazı değişiklikler yaptığını farkederler.. Mark'ın zekası, NASA'nın zeki mühendisleri ve son derece insancıl yöneticileri sayesinde milyonlarca kilometre uzaktan birbirleriyle iletişim kurup geniş çaplı bir kurtarma operasyonu da başlatacaklardır.

NASA'nın milyonluk imkanlarını tek bir astronotlarını bile kurtarmak için bir çırpıda harcaabileceğinin anlatıldığı bu Ridley Scott filmi, başından sonuna ilgiyle izletiyor kendini. Üstelik pek çok bilimsel ve sıkıcı detayın başarıyla üstesinden geldiği gayet anlaşılır bir senaryoyla yapıyor bunu.

Ancak bu filmin bir Ridley Scott vizyonundan

çıktığına inanmak pek mümkün değil. Kuşkusuz "Marşlı" gibi filmler Ridley Scott'ın çok rahat çekebileceği türden filmler, ama yönetmenin dünyasına ya da yorumuna pek de alan açmayan bu tip mega bütçeli filmler her zaman "Gladyatör" gibi sonuçlar doğuramıyor. Müzikleri, görüntüleri, parlak oyuncular, akıcı diyalogları ve baştan sona pozitif bir tavırla ele alınmış hikayesiyle "Marşlı" akıp gidiyor rahat bir şekilde ama derinleşemiyor bir türlü...

Aslında bunun sebebi filmin Mark'ın koskoca ve yabancı bir gezegende tek başına kalmasının ne melankolisini ne de felsefesinin tadını hiç çıkarmıyor olması. Bunun yerine hikayenin NASA tarafındaki kurtarma çalışmalarına daha çok önem verilerek yeni bir "Apollo 13" filmi yapılması tercih edilmiş sanki.

David Bowie'nin "Starman" şarkısının kullanıldığı sahne ve Dariusz Wolski'nin tertemiz görüntüleri...

Ridley Scott'tan hâlâ felsefesi yüksek, sağlam bilim-kurgu filmi bekliyoruz olmamız...

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

ONE

Oscar’larda **Bryan Cranston**’a ‘en iyi erkek oyuncu’ adaylığı getiren **“Trumbo”** vesilesiyle yeniden gündeme gelen **Dalton Trumbo**’nun romanı ve aynı adlı filmi, **Metallica**’nın efsane şarkısı **“One”**’la buluşunca, 1989’da karşımıza böyle **leziz** bir video çıktı.

YÖNETMENLER Bill Pope,
Michael Salomon
YAPIM 1989 ABD
SÜRE 8 dk.

BİR ŞARKI, BİR ROMAN VE BİR FİLMİN MÜTHİŞ BULUŞMASINA EV SAHİPLİĞİ YAPAN “ONE” VIDEOSU, METALLICA’NIN EN SIKI çalışmalarından biri olmasının çok ötesinde anlamlar taşıyor kuşkusuz. Grubun 1988 tarihli efsane albümü “...And Justice For All”’ın üçüncü ve son single’ı olarak piyasaya sürülen bu şarkı, 1. Dünya Savaşı’nda bütün uzuvlarını kaybetmiş bir askerin ‘ölüm isteği’ni dışavuruyor. Bu cümlelerin size ‘tanıdık’ gelmiş olması da bir tesadüf değil. Dalton Trumbo’nun savaş karşıtı ödüllü romanı “Johnny Silahını Kaptı” (Johnny Got His Gun) ve aynı adlı tek yönetmenlik çalışması ilham vermiş bu şarkıya.

Bizim daha çok Hollywood’daki komünist avı sırasında ‘kara liste’nin başını çeken senarist olarak tanıdığımız Dalton Trumbo’nun 1938 tarihli romanı “Johnny Silahını Kaptı”, yayımlanışının üzerinden 33 yıl geçtikten sonra 1971’de gene Trumbo tarafından sinemalaştırıldı. Anlayacağınız, her şeyden önce

yazdığı romanı her şeyi yaşadıktan sonra sinemaya aktardı Trumbo. Yazara Cannes’da Jüri Büyük Ödülü ve FIPRESCI Ödülü getiren yapım, 1930’lardan 1970’lere uzanan süreçte ‘savaş karşıtlığı’nın kat ettiği mesafeyi de gösteriyordu bir bakıma. Dünya savaşlarından Vietnam’a kadar gelen insanlık, savaş kavramının çirkinliğini daha da yüksek sesle dillendirmeye başlamıştı o zamanlar. Trumbo da romanını filme aktararak ‘evrensel’ metninin ışığını beyazperdeye yaydı, kitleleri bir kez daha heyecanlandırmayı başardı.

Metallica’nın “One” videosunda, elemanlara Trumbo’nun filminden görüntüler eşlik ediyor, ki bu buluşmadan keyif almamak mümkün değil, her ne kadar ‘acı verici’ imajlarla karşı karşıya kalsak da. Müziğin zaman zaman iyice kısıp filmin sesinin öne çıkması da Trumbo’nun cümlelerinin değerini tescilliyor. Büyük adammış vesselam!

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

1- SİYAD'ın en iyisi "Mad Max: Fury Road"

Sinema Yazarları Derneği olarak 2015'in en iyi 20 yabancı filmini seçtik. Birinci "Mad Max: Fury Road", ikinci "Leviathan" üçüncü ise "45 Yıl" (45 Years) oldu. Aklın yolu bir işte! Malum, Uluslararası Sinema Yazarları Federasyonu (FIPRESCI) da "Mad Max: Fury Road"u 2015'in en iyi filmi seçmişti. Oscar'a da 10 dalda aday gösterilen yapım, 'en iyi film' Oscar'ını alırsa kimse şaşırmasın!

2- Cannes'da jüri başkanı George Miller

George Miller demişken... 69. Cannes Film Festivali'nin ana yarışma jürisinin başkanlığını 70 yaşındaki Miller yapacak. "Mad Max: Fury Road" ile muhteşem bir dönüş yapan yönetmenin Cannes'daki tercihinin has sinemadan yana olacağına kuşku yok!

3- Derya Durmaz Berlinale'de

Oyuncu Derya Durmaz, "Ziyan" ve "Gri Bölge" adlı kısa filmleriyle yönetmenliğe geçiş yapmıştı. Şimdi de "Amerika Otobüsü" projesi ile uzun metraj film çekmeyi planlıyor. Durmaz, Berlinale Talents'a seçildi. Berlinale Talents, sinemanın çeşitli dallarında faaliyet gösteren kişileri destekleyen özel bir program. Programa bu yıl 2600 kişi başvurmuştu.

4- İstanbul Modern'de "Kader" sürprizi

İstanbul Modern Sinema'nın, "Yönetmenlerle Buluşma" serisinin bu yılki konluğu Zeki Demirkubuz. Dün başlayan etkinlikte yönetmenin bütün filmleri gösterilecek. Ama bir de sürpriz var: "Kader" in 135 dakikalık uzun versiyonu ilk defa bu etkinlikte

seyirci karşısına çıkacak. Bu gösterim, 11 Şubat Perşembe saat 19.00'da gerçekleşecek. www.istanbulmodern.org

5- "Kalandar Soğuğu"na bir ödül daha

Mustafa Kara'nın yönettiği "Kalandar Soğuğu", Fransa'da düzenlenen Festival Premiere Plans'ta Jüri Özel Ödülü kazandı. Daha önce Tokyo Film Festivali'nden En İyi Film ve En İyi Yönetmen ödülleri alan yapım, festival yolculuğuna devam edecek. Bu yılın Eylül ayında da vizyona girecek! Filme emeği geçenleri tebrik ederiz!

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER CUMA 20.00 / 22.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“HER DAİM HAYATIN YANSIMASINI HAYATIN KENDİSİNE TERCİH ETTİM.”

François Truffaut